

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. L., nar. X, bytem X

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5

v řízení o žalobě ze dne 23. 3. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2025 č.j. X o
invalidní důchod

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 3. 2023 č.j. X byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 27. 2. 2023 vznikla invalidita žalobce dne 1. 11. 2022, avšak žalobce v rozhodném období od 1. 11. 2012 do 31. 10. 2022 získal

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pouze 2 roky a 181 dnů pojištění a v rozhodném období od 1. 11. 2002 do 31. 10. 2022 pouze 7 roků a 28 dnů pojištění. Z tohoto důvodu byla jeho žádost zamítnuta, neboť nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 29. 2. 2024 č. j. X, kterým byly jeho námitky zamítnuty a bylo potvrzeno výše uvedené rozhodnutí s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka potřebné doby pojištění, přičemž svůj závěr podrobně odůvodnila.
3. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 Ad 20/2024-35 ze dne 11. 10. 2024 bylo rozhodnuto o žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí tak, že toto bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.
4. Rozhodnutím žalované č.j. X ze dne 13. 1. 2025 bylo o námitkách proti rozhodnutí ze dne 15. 3. 2023 č.j. X opětovně rozhodnuto tak, že tyto byly zamítnuty a rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

5. Včasnou žalobou ze dne 23. 3. 2025 doručenou zdejšímu soudu dne 24. 3. 2025 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované, přičemž žalobu odůvodnil tím, že toto rozhodnutí obsahuje jako svoji nedílnou součást i výstup dat z počítačové databáze žalované tj. osobní list důchodového pojištění, jenž byl zpracován dne 10. 1. 2025, což nevysvětluje, proč list ze dne 15. 3. 2023 uvádí celkovou dobu pojištění o cca 2 roky kratší oproti listu ze dne 10. 1. 2025, přičemž rozdíl zobrazené doby o jeden den to nemohl způsobit, stejně tak ani rozdíl dalších 92 dnů (tři kalendářních měsíců) nového zápočtu pojištění dle § 5. Žalovaná má ve své evidenci nepořádek či má vadný počítačový systém nebo referenti žalované s počítačovým systémem neumí pracovat anebo vše dohromady. Zpracovat data z vlastní evidence a učinit z nich věcně správný písemný výstup je nezbytný předpoklad ke stanovení získané doby pojištění, což je nezbytný základ řádného rozhodnutí o důchodu. ČSSZ tento základ nezvládla, v důsledku čehož nemohla o jeho důchodu spravedlivě rozhodnout. Obě rozhodnutí by měla být soudem zrušena, neboť jako své nedílné součásti obsahují nejednoznačné, a proto věcně chybné výstupy dat z databáze ČSSZ.
6. Dále žalobce sdělil své výhrady k osobním listům důchodového pojištění s tím, že ani jeden nebyl zhotoven za účelem posouzení jeho žádosti o důchod, a pokud by měl stanovit dobu pojištění rozhodnou pro jeho žádost o invalidní důchod, musel by dle § 40 zák.č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění zobrazit evidenci dat z databáze žalované za dobu 10 let před vznikem jeho invalidity, jež vznikla dne 1. 11. 2022, s určením celkově získané doby pojištění za těchto 10 let a dále by musel zobrazit evidenci dat z databáze žalované za dobu 20 let před vznikem jeho invalidity rovněž s určením celkově získané doby pojištění za tuto dobu. Ani jeden z osobních listů uvedenému zákonnému požadavku nevyhovuje, neohraničuje dobu rozhodnou pro jeho žádost o invalidní důchod. Obsah listů a text zák.č. 155/1995 Sb. prokazují, že oba osobní listy byly vyhotoveny za účelem stanovení výše předčasného starobního důchodu a zobrazují proto dobu cca 30 let před počátkem jeho požadavku na výplatu důchodu, a proto obsahují vyloučené doby a srážku náhradních dob pojištění na 80 %. Institut „vyloučená doba“ se používá výhradně pro výpočet výše starobního důchodu, srážka náhradních dob pojištění na 80 % se dle § 29 odst. 5 zák. č. 155/1995 Sb. používá

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

také výhradně pro výpočet výše starobního důchodu. Obě rozhodnutí tak byly konstruována na podkladě chybně zpracované evidence dat z databáze žalované zpracované nikoli za účelem posouzení jeho žádosti o invalidní důchod, ale zpracované za účelem výpočtu výše předčasného důchodu. Žalovaná tak jeho žádost o důchod dosud řádně neposoudila a neopatřila si z vlastní evidence řádný podklad k rozhodnutí, v důsledku čehož o žádosti žalobce rozhodla zmatečně a věcně chybně.

7. Žalovaná sama uvedla, že před jeho písemným podáním učiněným dne 31. 1. 2024 nevěděla, že Úřad práce ČR v r. 2012 uspokojil jeho splatné mzdové nároky za srpen, září a říjen 2011 při platební neschopnosti zaměstnavatele ZJ TRANSPORT, s.r.o., a že odvedl za každý z uvedených měsíců 520 Kč jako pojistné na sociální zabezpečení, čímž dokázala, že má v evidenci důchodového pojištění jeho osoby nepořádek. S ohledem na to je zjevné, že žalovaná zatím nebyla schopna z vlastní databáze vygenerovat řádný podklad k řádnému rozhodnutí o jeho žádosti. K tomuto je nutné nejprve odstranit předchozí rozhodnutí, jež jsou chybná již proto, že jako své nedílné součásti obsahují chybné výstupy dat z počítačové databáze žalované.
8. Žalovaná dle žalobce nerespektovala právní názor krajského soudu uvedený v rozsudku 33 Ad 20/2024, dle něhož nestanovila den skončení jeho pracovního poměru u ZJ TRANSPORT, s.r.o. a nezdůvodnila, proč vyhotovila evidenční listy jeho důchodového pojištění u této firmy pouze do 9. 5. 2011. Uvedla sice, že jeho pracovní poměr trval do 14. 8. 2018, ale již neuvedla, proč je den 9. 5. 2011 posledním dnem, kdy byl z uvedeného pracovního poměru důchodově pojištěn. Nebyla tedy dána jednoznačná a srozumitelná odpověď na otázku, čím se dle žalované právně a skutkově liší evidenční listy důchodového pojištění pokryté v období od 18. 6. 2008 do 9. 5. 2011 od evidenčními listy důchodového pojištění nepokrytého období 10. 5. 2011 až 14. 8. 2018 předmětného pracovního poměru a rozhodnutí žalované je proto stále nepřezkoumatelné ve stěžejní otázce délky žalobcova důchodového pojištění ze zaměstnání u uvedené společnosti. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná dne 17. 4. 2025 ve svém vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení o žádosti žalobce o přiznání invalidního důchodu s tím, že má zato, že její postup po zrušení předešlého rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024 krajským soudem již plně dostojí obecně závazným direktivám, jakkoli pro posouzení případného nároku nehrála minulá polemika ohledně výkladu ust. zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, příliš významnou roli, žalobce logicky reagoval právě na pasáže předešlého rozhodnutí správním a soud pro změnu ctil rozsah přezkumu vymezený tehdejší žalobou. Podstata však zůstává – žalovaná zamítla žalobci žádost o přiznání invalidního důchodu pro nedostatek nezbytné účasti na pojištění, neboť z hlediska § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění v žádném z úseků přicházejících v potaz doby nabyté (zadokumentované) neobstály a nadále neobstojí z pohledu zákonem řečených minim, tzn. ve světle určených 5 roků pojištění získaných v posledních 10 letech (v kterémkoli období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity), popř. 10 roků v posledních 20ti letech před vznikem invalidity, a to navzdory přídatnému zápočtu doby pojištění. Druhý z obligatorních předpokladů vzniku pojednávaného nároku (vedle potřebné doby pojištění), tzn. výskyt dlouhodobě nepříznivého zdravotního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stavu zapříčiňující vznik invalidity, byl u žalobce prokázán od 1. 11. 2022, a s ohledem na to, že k tomuto datu byl starší 38 let, dopadala na něj zástupná možnost splnění (10 roků získaných v období posledních 20 let před vznikem invalidity). K rozhodnutí připojený osobní list datovaný 10. 1. 2025 bezesbytku také pokrývá rekapitulovaná relevantní období. Přesvědčení žalobce, že jde o listinu k žádosti o tzv. předčasný důchod, postrádá uchopitelné *ratio*, a tudíž ani *eo ipso* není s to snížit či znevážit věrohodnost tam zachycených údajů. S ohledem na to, že aktuální žaloba míří zhusta na jakési „nepořádky“ žalované, tzn. cílí zcela mimo jádro pojednávané věci, přičemž argumentaci ve prospěch uvažovaného nároku naopak poněkud pomíjí, je vhodné připomenout gros žalobcových „původních“ tvrzení, tj. namítanou existenci pracovního poměru u obchodní společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o., podnikající do 11. 1. 2011 pod obchodní firmou FRUHAUF TRANSPORT, s.r.o., od 18. 6. 2008 do 27. 3. 2019, a tudíž i domnělé splnění nutného předpokladu účasti na pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Z žalobcem předloženého rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 16. 2. 2011 č.j. 11 C 410/2008-393 vyplývá, že zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době ke dni 10. 8. 2008 bylo neplatné, přičemž rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Plzni ze dne 28. 12. 2011 byly k žalobcově žádosti následně přiznány mzdové nároky za měsíc srpen, září a říjen 2011, jež mu nebyly uvedeným zaměstnavatelem vyplaceny.

10. Především neobstojí žalobcova svérázná interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu z 24. 4. 2023 č.j. 7 Ads 234/2022-72, jenž uvedl, že zdaleka nepostačí prokázat neplatnost skončení pracovního poměru, neboť nevyhnutelná je existence pracovněprávního vztahu, který zakládal účast na důchodovém pojištění. Dle § 11 odst. 2 věta třetí zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v rozhodném znění platí, že za dobu pojištění se u zaměstnanců v pracovním poměru považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud dle tohoto rozhodnutí nebo dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně, a pokud by jinak byla, kdyby k neplatnému skončení tohoto vztahu nedošlo, splněna podmínka uvedená v § 8. Podmínka zaplacení pojistného se potom považuje za splněnou. Pro účely splnění podmínky zaplacení pojistného uvedené v odst. 1 písm. a) se příjem započitatelný do vyměrovacího základu pojištěnce, jenž náleží zpětně na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na zaplacení tohoto příjmu, započte v těch kalendářních měsících, za něž náleží. Podle § 8 citovaného zákona jsou zaměstnanci v pracovním poměru účastni pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastni nemocenského pojištění podle zvláštního právního předpisu, tj. splnili podmínku určitého rozhodného příjmu ve smyslu zákona č. 187/2006 Sb. o nemocenském pojištění. Žalobce tak očividně dosud vychází z poněkud osobité a zjevně chybné premisy pracovního poměru setrvale figurujícího jaksi na pozadí, jenž bez faktického jeho naplňování oběma stranami přesto vyhověl, a to až do samotného výmazu společnosti z obchodního rejstříku, atributům doby pojištění zúročitelné ve prospěch nároku na dávku důchodového pojištění v pojetí zákona, přičemž paradoxně ani sám žalobce nikdy netvrdil, že by rámci tohoto namítaně trávajícího pracovněprávního vztahu vykonával jakoukoli výdělečnou činnost, notabene v kvalitě normované § 27 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v rozhodném znění a doložil toliko přiznané mzdové nároky za měsíce srpen, září a říjen roku 2011. Z podkladů založených ve spisu je naopak zřejmé, že žalobce byl mimo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jiné od 1. 5. 2014 do 29. 11. 2015, potom od 31. 5. 2016 do 31. 8. 2016 a od 28. 3. 2017 veden jako uchazeč v evidenci Úřadu práce ČR, popř. v mezidobích zaměstnán u obchodní společnosti Safeguard Service, a.s., tedy i v době, kdy dle vlastního prohlášení měl stále trvat pracovní poměr u obchodní společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. (po ukončené likvidaci vymazané z obchodního rejstříku ke dni 27. 3. 2019), přičemž k tomu doposud žalobce žádné vysvětlení nepodal. S ohledem na žalobcova tvrzení žalobcova účast na pojištění v dovolávaném rozsahu prokázána nebyla, tudíž neexistují podklady, z nichž by domáhaná doba pojištění konvenující direktivě § 27 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v rozhodném znění vyplývala. „Nepořádky“ v databázi žalované žalobce nerozptýlil. Je zřejmé, že nepostačí prokázat pouze neplatnost skončení pracovního poměru, neboť nevyhnutelný je pracovněprávní vztah zakládající účast na důchodovém pojištění, přičemž na podporu event. výdělečné činnosti ve sporovaném období však žalobce žádné validní důkazní prostředky nepředložil, a žaloba tudíž není opodstatněná.

IV.

Replika žalobce

11. Žalobce ve svém podání ze dne 16. 5. 2025 v reakci na vyjádření žalované uvedl, že se žalovaná mylí, uvedla-li, že středobodem jeho nynějších žalobních výtek by mělo být údajné nerespektování rozsudku Krajského soudu v Plzni sp.zn. 33 Ad 20/2024, což je pouze jeden žalobní bod ze šesti. Ostatní žalobní body míří na nerespektování jiných zákonů žalovanou. K těmto žalobním bodům se žalovaná věcně nevyjádřila, pouze uvedla, že tyto žalobní body mířící na „nepořádky“ žalované cílí mimo jádro projednávané věci a napadené rozhodnutí dostalo obecně závazným direktivám, což však není pravda, neboť všechny žalobní body míří k jádru věci a dokazují, že žalovaná nerespektovala platné zákony a její rozhodnutí nedostojí obecně závazným direktivám. I s ohledem na předchozí rozhodnutí krajského soudu nesouhlasí s tvrzením žalované, že pro posouzení jeho nároku nehrála minulá polemika ohledně výkladu zákoníku práce významnou roli.
12. Žalovaná uvedla, že žalobce dosud vychází z premisy předmětného pracovního poměru trvajícího až do výmazu společnosti z obchodního rejstříku, tedy od 18. 6. 2008 do 27. 3. 2019, čímž dokázala, že nehodlá respektovat ani své vlastní rozhodnutí a zjevně si nepřčetla nynější žalobu. Rozhodnutí žalované jasně uvádí, že předmětný pracovní poměr trval do 14. 8. 2018, s čímž v žalobě vyjádřil uspokojení tím, že v žalobním bodu č. VI. uvedl, že nesporná doba trvání předmětného pracovního poměru byla ode dne 18. 6. 2008 do 14. 8. 2018. Judikatura NSS, na niž žalovaná odkazuje, uvádí buď zcela jiné právní závěry než ty, jež interpretuje žalovaná, či na posuzovanou věc nedopadá či závěry z nich vyplývající hovoří v jeho prospěch.

V.

Posouzení věci soudem

13. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

15. Ve věci bylo v souladu s § 49 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto s ohledem na stanovisko žalobce při ústním jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.

17. Žalobce se svou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2025, jímž byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované č.j. X ze dne 15. 3. 2023, a toto bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Dne 29. 2. 2024 vydala žalovaná v námitkovém řízení proti uvedenému rozhodnutí své rozhodnutí č.j. X, jímž rozhodla totožně jako v rozhodnutím, proti němuž byla podána v tomto řízení projednávaná žaloba.

18. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 Ad 20/2024-35 ze dne 11. 10. 2024 bylo posledně jmenované rozhodnutí zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení s ohledem na to, že se soud ztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaná neodůvodnila, z jakého důvodu vyhotovila evidenční list zaměstnání žalobce u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. právě do data 9. 5. 2011, v důsledku čehož bylo její rozhodnutí nepřezkoumatelné.

19. Žalovaná si následně jako jeden z podkladů pro své rozhodnutí vyžádala posudek o invaliditě žalobce, jenž byl Institutem posuzování zdravotního stavu vypracován dne 8. 1. 2025, a dle něhož se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Do 30. 10. 2022 nebyl žalobce invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 10 %. Od 1. 11. 2022 je žalobce invalidní, jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) cit. zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 45 %.

20. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 61/2010-63 ze dne 11. 11. 2010, č. 2240/2011 Sb. NSS), neboť pro vznik nároku na invalidní důchod je nezbytné splnění podmínek podle § 39 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, tedy splnění zdravotní podmínky nároku na invalidní důchod.

21. S ohledem na shora uvedené je nesporné, že žalobce splnil zdravotní podmínku vzniku nároku na invalidní důchod. Nejedná se však o jedinou podmínku splnění nároku na invalidní důchod, neboť je nezbytné i získání potřebné doby pojištění v období rozhodném pro vznik nároku na invalidní důchod.

22. Při ústním jednání žalobce navrhl provedení důkazů, a to rozhodnutími vydanými v rámci správního řízení, dále posudku, jímž byla posouzena jeho invalidita, pracovní smlouvou s firmou ZJ Transport, s.r.o., rozhodnutím Úřadu práce krajské pobočky v Plzni ze dne 28. 12. 2011. Tyto návrhy soud zamítl pro jejich nadbytečnost s ohledem na to, že listiny navrhované k důkazu jsou součástí správního spisu. Žalobce dále

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

navrhl, aby byl proveden důkaz rozsudky Okresního soudu v Hradci Králové sp.zn. 17 C 225/1999 a 16 C 211/2001, i tyto soud zamítl, neboť judikáty nelze provádět k „důkazu“ ve smyslu § 52 s.ř.s. s ohledem na to, že předmětem dokazování jsou důkazy, jež slouží k prokázání skutkového stavu, z tohoto důvodu se právní otázky dokazováním neřeší, tyto účastníkovi slouží „pouze“ k podpoře jeho argumentace. Žalobce dále navrhl, aby bylo provedeno k důkazu vyjádření obce Chlumčany, snímek z Google mapy, vyjádření Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, a to k prokázání existence adresy Komenského 501 Chlumčany. Dále žalobce navrhl, aby byl proveden výslech osoby, jež jej doprovázela při pokusu o doručení písemnosti obsahující projevení zájmu žalobce pokračovat v neplatně rozvázaném pracovním poměru u společnosti ZJ Transport, s.r.o. jeho bývalému zaměstnavateli. Dle žalobce by tento důkaz sloužil k prokázání jeho snahy pokračovat v uvedeném zaměstnání, dále k prokázání existence adresy sídla této společnosti i toho, že tato na uvedené adrese fakticky nesídlila. I tyto návrhy soud jako nadbytečné zamítl, přičemž nadbytečnost provádění těchto důkazů vyplývá z odůvodnění uvedeného níže.

23. Dle § 38 písm. a) zákona 155/1999 Sb., o důchodovém pojištění *„Pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.“*
24. Dle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *„Potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity, potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity, u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.“*
25. Dle § 8 zákona o důchodovém pojištění *„Osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 jsou účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštního právního předpisu.“*
26. Dle § 11 odst. 1 a odst. 2 věta první a věta třetí zákona o důchodovém pojištění *„Dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění
a) osob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné,
b) osob uvedených v § 6, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.
Za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě třetí písm. a).^a Za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k), t) a odst. 4 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou. Pro účely splnění podmínky zaplacení pojistného uvedené v odstavci 1 písm. a) se příjem započitatelný do vyměřovacího základu pojišťence, který náleží zpětně na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na zaplacení tohoto příjmu, započte v těch kalendářních měsících, za které náleží.

27. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho žádost o přiznání invalidního důchodu z důvodu nesplnění potřebné doby pojištění. V řízení o předchozí žalobě soud uznal důvodnými námitky žalobce týkající se okolností ukončení jeho pracovního poměru u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. v souvislosti se stanovením doby pojištění.
28. Žalobce v aktuálně projednávané žalobě předně s odkazem na odlišné údaje obsažené v osobních listech důchodového pojištění ze dne 15. 3. 2023 a ze dne 10. 1. 2025 namítal, že tyto jsou dokladem chybného zpracování dat z vlastní evidence žalované s tím, že ani jeden z těchto osobních listů nebyl zhotoven za účelem posouzení jeho žádosti o důchod za situace, kdy nezobrazuje evidenci dat z databáze žalované za dobu 10 a 20 let před vznikem jeho invalidity dnem 1. 11. 2022, tedy doby rozhodné pro posouzení jeho žádosti. V důsledku toho, že žalovaná vycházela z chybně zpracované evidence dat, jež byla vypracována za účelem výpočtu výše předčasného starobního důchodu, a nikoli za účelem posouzení jeho žádosti o invalidní důchod, došlo ke zmatečnému a věcně chybnému posouzení jeho žádosti.
29. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že výše uvedené osobní listy byly zpracovány za účelem výpočtu výše předčasného starobního důchodu, za situace, kdy o předčasný starobní důchod nikdy nežádal, přičemž si zároveň musí být vědom, že s ohledem na jeho věk a potřebnou dobu pojištění by podání takové žádosti bylo zcela bezpředmětné. Žalobcem zmiňovaný institut „vyloučené doby“ není omezen pouze na posuzování nároku na starobní důchod, ale užívá se obecně v důchodovém pojištění, tedy i při posuzování nároku na invalidní důchod, tudíž může být uveden v osobním listu důchodového pojištění žalované i v případě, že jde o podklad k posouzení nároku na invalidní důchod. Je třeba přitakat žalobci v tom, že pro účely tohoto řízení by bylo přehlednější, kdyby osobní listy byly zhotoveny přesně pro posuzované období, tedy období 10ti a 20ti let před vznikem invalidity, a neobsahovaly období tomuto předcházející i následující. Zároveň však jejich podoba není důvodem pro jejich nevyužití jako relevantního podkladu, jestliže obsahují údaje zahrnující i posuzované období.
30. Za situace, kdy invalidita žalobce vznikla, jak vyplývá z posudku IPZS o invaliditě ze dne 8. 1. 2025, ke dni 1. 11. 2022, je rozhodným obdobím pro posouzení splnění podmínky potřebné doby pojištění (5 let) období posledních 10ti let před vznikem invalidity, t. j. od 1. 11. 2012 do 1. 11. 2022 či její získání v kterémkoliv období posledních 20ti let dokončeném po vzniku invalidity, přičemž potřebná doba pojištění v tom případě činí deset roků.
31. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění ze dne 10. 1. 2025, žalobce získal za období 30ti (!) let od 22. 10. 1992 do 31. 10. 2022, dobu pojištění v celkové délce pouze 3 326 dnů, tj. 9 roků a 41 dnů, z toho v rozhodném období od 1. 11. 2012 do 31. 10. 2022 získal pouze 2 roky a 181 dnů pojištění namísto potřebného minima 5 let a

v rozhodném období od 1. 11. 2002 do 31. 10. 2022 získal pouze 7 roků a 28 dnů pojištění namísto nezbytného minima 10 let.

32. Na této skutečnosti nic nezmění ani rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město č.j. 11 C 410/2008-393 ze dne 16. 2. 2011 určená neplatnost ukončení žalobcova pracovního poměru vzniklého dne 18. 6. 2008 u obchodní společnosti ZJ TRANSPORT, s.r.o. (do 11. 1. 2011 podnikající pod obchodní firmou FRUHAUF TRANSPORT s.r.o.).
33. Žalobce staví svoji argumentaci mj. na tom, že jeho pracovní poměr u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. trval od 18. 6. 2008, přičemž dle jeho názoru dosud nezanikl, minimálně pak trval do okamžiku zániku této společnosti, tedy do 27. 3. 2019. S tímto názorem však nelze souhlasit. Žalobce svůj závěr dovozuje ze skutečnosti, že uvedenému zaměstnavateli, jenž s ním ukončil pracovní poměr neplatně, sdělil svůj zájem v pracovním poměru pokračovat, čímž splnil podmínku uvedenou v § 11 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění pro to, aby uvedená doba byla považována za dobu jeho účasti na pojištění.
34. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala otázkou, zda žalobce v rámci pracovního poměru, jenž byl neplatně zrušen zaměstnavatelem ve zkušební době, vykonával pro zaměstnavatele výdělečnou činnost, která by zakládala jeho účast na důchodovém pojištění. Dospěla k závěru, jenž řádně odůvodnila (viz str. 7 napadeného rozhodnutí), že pracovní poměr žalobce mohl trvat nejdéle do nabytí právní moci usnesení o vstupu uvedeného zaměstnavatele do likvidace a nikoli k žalobcem tvrzenému datu 27. 3. 2019, tedy do data zániku zaměstnavatele, k němuž došlo datem výmazu uvedené společnosti z obchodního rejstříku. Tento závěr učinila i s ohledem na to, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce projevil po vydání soudního rozhodnutí, jímž byla určena neplatnost skončení pracovního poměru, zájem v něm nadále pokračovat.
35. Pro výpočet potřebné doby pojištění žalobce je v případě žalobce klíčová skutečnost, že pouhá existence pracovního poměru k započtení doby pojištění v rozsahu doby jeho trvání nevede, a pro účast na nemocenském, a tedy i důchodovém pojištění proto nepostačuje pouze prokázání neplatnosti skončení pracovního poměru. Důvodem je i nutnost splnění podmínky uvedené v § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, tedy, že by v případě trvání neplatně skončeného pracovněprávního vztahu byla splněna podmínka uvedená v § 8, tedy že by v případě faktického trvání tohoto neplatně ukončeného vztahu nebyla existence příslušného pojistného vztahu uvedeného v § 5 odst. 1 a 4, resp. v § 6 zák. o důchodovém pojištění pouze teoretická, ale byla by v praxi, v případě, že tento pracovněprávní vztah trval, doprovázena odvodem pojistného na sociální zabezpečení podle zák. č. 589/1992 Sb., o pojistném na soc. zabezpečení. Z provedených důkazů i tvrzení samotného žalobce však vyplývá, že tato podmínka by v praxi splněna nebyla, neboť bývalý zaměstnavatel žalobce nevykazoval žádnou činnost, byl zcela nekontaktní a jako adresu svého sídla uváděl adresu, na níž však fakticky nesídlil. Žalobce navrhoval při ústním jednání mj. provedení důkazu k prokázání faktické existence adresy, na níž jeho zaměstnavatel měl údajně sídlit. Zároveň však uvedl, že se na tuto adresu marně pokoušel zaměstnavateli doručit projev své vůle pro tohoto zaměstnavatele nadále pracovat, přičemž o toto se marně pokoušel jak prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, tak i osobně. K prokázání tohoto tvrzení navrhl i výslech svědka, s nímž se za uvedeným účelem dostavil na adresu sídla, a společně tak zjistili, že tato je pouze formální a jeho zaměstnavatel na ní fakticky

nesídlí. Bývalý zaměstnavatel žalobce v souvislosti rozsudkem, jímž byla určena neplatnost zrušení pracovního poměru, žádným způsobem nereagoval, žalobce nekontaktoval, a je proto s ohledem na uvedené skutečnosti zřejmé, že pracovní poměr a s ním související odvod pojistného na sociální zabezpečení by nebyl realizován. V důsledku této skutečnosti pak nemohlo dojít k fikci trvání doby účasti na pojištění pro nemožnost aplikace ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, a žalobce proto neprokázal, že nadále trvala jeho účast na důchodovém pojištění ve smyslu § 8 zákona o důchodovém pojištění.

36. Žalobce zároveň nedoložil, kromě výše uvedeného rozsudku Okresního soudu Plzeň-město a rozhodnutí Úřadu práce – krajská pobočka v Plzni ze dne 6. 1. 2012 č.j. PJA-43/2011, žádné další důkazy prokazující jím tvrzené doby pojištění, tedy nad rámec těch, jež mu byly na základě jeho žádosti přiznány za měsíce srpen, září a říjen 2011 podle § 9 odst. 4 zákona č. 118/2000 Sb. o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele úřadem práce. Žalobce sám v Doplnění námitek proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2023 datovaném dne 30.1. 2024 výslovně uvedl, že jeho pracovní poměr nezanikl dne 10. 8. 2008, ale trval včetně října 2011, s tím, že toto dokazuje rozhodnutí úřadu práce. Žalobce v souvislosti s jím tvrzenou dobou trvání pracovního poměru u výše uvedeného zaměstnavatele dále zcela pomíjí své zaměstnání u obchodní společnosti Safeguard service, a.s. stejně tak jako své vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce ČR v předmětné době.
37. Z těchto důvodů žalovaná správně započítala žalobci dobu pojištění u bývalého zaměstnavatele žalobce pouze za období od 18. 6. 2008 do 9. 5. 2011, tedy do dne předcházejícímu právní moci rozsudku Okresního soudu Plzeň-město a následně s ohledem na uvedené rozhodnutí úřadu práce, jímž bylo rozhodnuto o uspokojení mzdových nároků žalobce za období od 1. 8. 2011 do 31. 10. 2011, přičemž s ohledem na to, že byl v této době žalobce již zaměstnán u společnosti Safeguard Service, a.s., kde pracovní poměr trval od 12. 1. 2009, tedy od doby předcházející dni, kdy výše uvedený rozsudek nabyl právní moci, tento zápočet neměl vliv na napadené rozhodnutí.
38. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí R 12/1987, dle něhož „*Soud může sám posoudit otázku, zda pracovní poměr zakládá nebo zakládal nemocenské pojištění podle předpisů platných pro pracovníky v pracovním poměru; přitom není rozhodující, zda byl pracovník k pojištění přihlášen. Jestliže o uvedené otázce již rozhodl příslušný orgán nemocenského pojištění, soud vychází z tohoto rozhodnutí.*“
39. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaná měla k dispozici řádné podklady, jež postačovaly mj. pro stanovení doby pojištění, a tedy posouzení žádosti žalobce o invalidní důchod.
40. S ohledem na shora uvedené má soud má za prokázané, že žalobce sice splnil zdravotní podmínku nároku na invalidní důchod, ale k datu uznání invalidity – 1. 11. 2022 nesplnil druhou zákonem stanovenou podmínku nezbytnou pro vznik nároku na přiznání invalidního důchodu dle § 38 písm. a) a § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění spočívající v získání potřebné doby pojištění v rozhodném období pro vznik nároku na invalidní důchod v délce pěti let v období od 1. 11. 2022 do 1. 11. 2022 či její získání v délce deseti roků v období posledních 20ti let dokončeném po vzniku invalidity (k tomu viz. výše), a v důsledku toho žalovaná nemohla jeho žádosti o přiznání invalidního důchodu vyhovět.

41. Žalovaná provedla kontrolu dob pojištění uvedených na osobním listu důchodového pojištění a pečlivě odůvodnila své závěry ohledně stanovení délky její doby v kontextu ostatních provedených důkazů, zejména výše citovaného rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-město a Úřadu práce ČR ze dne 6. 1. 2012 č.j. PJA-43/2011, přičemž soud se s jejími závěry plně ztotožňuje za situace, kdy žalobce neprokázal, že zde jsou důvody pro rozšíření zjištěné doby důchodového pojištění. Soud proto neshledal žalobu důvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, když dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, je dostatečně a logicky odůvodněno, v důsledku čehož je přezkoumatelné.
42. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. 10. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně